

36 sider

28

X og NASJONAL SAMLING.

106978

1. Bakgrunnen for dannelsen av NS.
2. NS hensikt og mål.
3. X og partiet.
4. Krigen 1940 og den første X regjering.
5. Administrasjonsrådet og sommeren 1940.
6. 25/9 - 1/2 42 .
7. Den annen X regjering 42 - 45.
8. Slutning.

X som gjennom sitt mangeårige opphold i Russland vel har bedre forutsetninger enn de fleste her å kunne domme om forholdene i Sovjetunionen under det kommunistiske ekshaperimentet selv sagt pådrødd seg dets urett, som mener ekshaperimentet er vellykket, men hittil har det jo ikke vært straffbart å ha en åpen og konsekvent mening om ting og forhold, og å tenke på de skjønnesvarene følger for vårt land og folk.

Da I var forøvrigt minister i bonddepartiregjeringen i 1926 gjorde han et alvorlig forsøk på å vende det norske folkets tilbedelse av den faren som truet Norge gjennom den innstilling som det norske arbeiderpartis ledere hadde til Sovjetunionen. Den 7/4 1926 holdt han en tale i Stortinget, som vakte mange. I en klar og vel underbygget slik framstilling avsløst han hvordan kommunismen systematisk undergrøvet arbeiderpartiets politikk i en bolsjeviseringsprosess som skulle gjøre i løpet av få år den tredje revolusjonen og føre til utgående og hode etter utslående beredelse og ved støtte av en kommunistisk parti. Stortingets medlemmer og spesielt de som var i gjenside i store sovjetpartier. Komiteen var sammensatt av I sammen av forskjellige partier. Det ble vedtatt forskjellige forberedende forberedende og politiske forberedende og resultatet ble, at I og komiteens medlemmer, Bjelstad, Lykke, Hovland, Gjelland, Pearson og Arvid Nørgaard var i (Jensen og Hovland) ble først, at I hadde ført fullgyldig bevis for, at ledende menn i den norske arbeiderbevægelse drev landsforberedende og høyforberedende virksomhet, at de red et helt nett av organisasjoner arbeidet for innførelsen av det sovjetkommunistiske system i Norge og for Norges inlemning i de sovjetkommunistiske republikker. Videre var flertallet enige i, at det ikke skulde bli truffet forberedende fra Stortingets side ..mot X. Flertallet henstillet videre til de gjæringen å ha sin oppmerksomhet henvendt på forholdet,

Uttalelser i Stortinget etter avgjørelsen (Stort.Øk.2/15)
 viser, at mange av de foretrukne representanter dangedig fær-
 fullt ut forsted, hvilken fare situasjonen innebar:

Storby Regj. uttalte: "...komiteens innstilling viser at komi-
 teens flertall i alle vesentlige punkter har erklært seg enig
 med Stateråd N. Menstadsopptøyerne ifjor viste seg også å va-
 re et led i kommunistpartiets program, å søke å skape urolighe-
 ter for derved, som de sier, å sette massene i bevegelse og å
 skape urolighetsstær utvide kampen etterhvert til generalseier
 for å kunne ut i verdens arena, som det heter i det bekjente,
 Furubottn sendte, ... Alle uttalelser viser, at A-partiet frem-
 deles er et revolusjonært klasser parti, som ved organisert
 klassekamp vil gjennomføre en sosialistisk omformning.
 Komiteens flertall er enig i at et parti å hadde fyldestgjen-
 nende grunner for sine uttalelser i Stortinget 2/15"

Joh. Luit. Lemmick uttalte: "...de er den største faren ifjor
 for A-partiet best uten tvilend fra disse kommunistiske fram-
 stiller. Der de søke finne tvilend fra kommunistiske spetle
 nei, hvor er A-partiet ved den største gatene eller det min-
 ste gategatene, som endes ig ig av en eller annen ut-
 reder arbeid på pr arbeiderens side. Men kan slå seg i det
 bladet en kvelden og være ganske sikker på å finne et bladet
 er på arbeiderens side mot erkerne, mot politiet, jeg
 tror herr N er idealist, jeg føler det, at jeg, at han er ide-
 list, men jeg er ikke ganske sikker på, at det er heldig for
 en regjering i disse tider å være så idealistisk preget.

Ansvar som fjerner til, hvad herr N har vært og hvad herr
 har gitt av menneskekjærlighet under sitt lange arbeid og op-
 hold i Russland kan ikke annet enn senke sin kirde for ham,"

Hosid uttalte: "Jeg føler meg som Nordmann dypt taknemmelig
 overfor stateråd N, fordi han har uttalt seg for den mest for-
 bitrede politiske forfølgelse for å kunne si samholdentent og

IV

erlig til hele det norske folk. Vi har hatt nok av denne godfjottede forklaring av de faktiske kjennegjeringer, --- Jeg tror stateråd A derved har gjort vårt land enn større tjeneste enn noen av oss idag har full oversikt over, , , , ... Og hvad er så motivene (til de utrlig lavtliggende beskyldninger mot ham Motivst er sprunget ut av bevisetheten om, at stateråd A for tiden er den mann i vårt land, som bedre enn noen annen kan avsløre og derigjennom bekjempe den kommunistiske bevegelse.)

På denne bakgrunn er det jo ganske bemerkelsesverdig, at allerede i 1942 la kongen regjeringmakten i hendene på det parti, hvis ledende menn (etter konstitusjonens utgjørelse) åpenlyst åvise landforraderisk og høyforraderisk virksomhet. Og for oss, som i forbindelse med bevisethetene 1/3 de offisielt fikk et eksplisitt på oss som "landforraderere" er det jo naturlig nok vendt sinns, at det siste norske stortingsforbrigen, det som i første rekke bærer skylden for vårt edelagte forsvær - dette storting måtte i 1944 offisielt bekræfte, at de i sin nitte hadde naturlige landforraderere og høyforraderere - men at de folkevalgte tillitsmenn intet foretok seg i den anledning. De som og de andre gikk i skjenn for ening gikk inn for å krysse ned den mann, som hadde sett og for stått og hadde varslet tidne.

Hvor konsekvent A holdning i dette spørsmål har vært viser følgende sitater gjennom 15 år:

1930: "I Russland avgjøres den europeiske sivilisasjons skjebne. Europa står i forbindelse med den russiske revolusjon overfor 2 muligheter:

U n d e r g a n g

eller en ny og avgjørende landevinning, som vil føre den europeiske sivilisasjon utover hele det ellers vanskelig tilgjengelige eurasiske kontinent og bewirke en gjenfødselse av den europeiske sivilisasjon som holder på å forkomme i sin gamle ne i for trange heim.

~~Spørsmålet er~~ spørsmålet om og Europa kan ikke i lengden skilles. Spørsmålet er bare, om det blir Europa som forener Russlands nasjoner med seg, hvilket forutsetter bolsjevismens nedkjempelse, eller om det blir Sovjetforbundets grenser, som flyttes vestover.

(V. X " Russland og V ")

V

1931 En hovedfaktor å denne verdensomveltning er den internasjonale revolusjonære kommunistiske som er blitt herre i Russland, og som basert på dette mektige land søker å utnytte de internasjonale vanskeligheter til å bringe hele verden til revolusjon og gjennomføre sine sin doktrinære læsning overensstemmende med de marxistiske grunnsetninger. Sålædes utdypes verdenskrisen og kan meget vel bli katastrofal.

(Av Programmet for Nordisk Folkereising)

1938 Jeg må som forsvarsdepartementets sjef også sterkt framholde, at de revolusjonære partiers virksomhet i vårt land vil være av avgjørende betydning for landets forsvar under en krigssituasjon. Med Moskva-kommunistene vil man måtte regne som med fiendtlige tropper opererende på en innre front. Nazistenes Kominterns hovedparole i så henseende er "krigens forvandling til borgerkrig".

Sett i sammenheng med den urolige verdenssituasjon og særlig med Russlands politiske aspirasjoner og dess voldsame rustninger og militarisering inndrøyer under de nærværende innre økonomiske krisetilstander de revolusjonære partiers virksomhet i vårt land derfor en latent og hitil stadig økende fare for vårt folks framtid.

(Utdrag av et skriv fra F til Stortinget
s. 108. dok. no 0/32)

1933

Valgresultatet var en høy og inntrængende tale til oss. De borgerlige partiers moralske kraft er brutt ved de svære tap, som denne gang er overgått den.

Det triste og bekymringsfulle ved valget er uvelsen og de store framgang, som har vært ved flertallmakten. En helstøpt fylking som griper etter regjeringmakten. Det viser hvor langt bolsjeviseringsprosessen er kommet hos oss.---

De er allerede kommet inn i norsk politikk. Det er landets eksistens som det nå spilles om. Vi gir en halv tid i løst og nå må være derberedt på hva som haker, det er jeg ikke i tvil om.

1934

Sovjetunionens oppvekelse i Folkeforbundet er en vinnende ikke for verdens organisasjon og fredelige utvikling, men for verdensrevolusjonspolitikken.

Arbeid for verdensfred og verdensrevolusjon kan ikke forenes.

En stat som noterer som en vinning enhver spild mellom de andre makter, som vilde være mer sitt mål om Europa ble innviklet i en ny krig verdenskrig, som av alle krefter arbeider for en innre krig, som er til gangen verve enn krig mellom et sterkt og som selv rueter til det ytterste og har militarisert hele sin befolkning, sitt velder hele samfunnsliv og forbereder krig og revolusjon over hele verden, en slik politikk burde ikke kunne finne noen plass i Folkernes Forbund. Allernærmest innbudd og statet av en norsk pasifistregjering."

(I en artikkel i Fritt Folk 24/3 34)

1935

Men hva særlig angår den truende mulighet for en regjering utgått av det norske såkalte arbeiderparti, så vil jeg nå vi i NS til den bitre ende hevde den mening som både marxistisk, politisk og stridrettelig er den eneste rette, nemlig, at det er lovstridig og forfatningsstridig og et forræderi mot fedrelandet og det norske folks ide å overlate regjeringmakten til et erklært revolusjonært og marxistisk kommunistisk parti av internasjonalt karakter."

(I en artikkel i Fritt Folk 24/135)

1936

Marksismens mål er universalrepublikken under kommunistisk ledelse, verdenssovjetrepublikken som bolsjevikernes kalder den. "et verdensforbund av de sosialistiske samfunn" som det heter i Arbeiderpartiets program. Dette mål skal nåes gjennom revolusjoner, som skal forene seg i en allmennelig verdensrevolusjon.

Men før å bringe revolusjonene til utbrudd er krig mellom de borgerlige og nasjonale stater det best egnede middel. Bare en ny verdenskrig vil bryte likevekten i samfunnene slik at det skaper de ønskede revolusjonære konjunkturer, p. samme måten som verdenskrigen skapte muligheten for bolsjevismen i Russland.

Krigsproblemet er således det sentrale problem i Marksismens makterobringspolitikk. Bolsjevikene hevder selvså at alle andre problemer må underordnes dette ønske.

(X i en artikkel i Fritt Folk 1/4 36)

1937.

En lang rekke terrorhandlinger i den spanske borgerkrig er typisk for den verdensomfattende bevegelse som utgår fra Moskva, og en bro pendant til den russiske borgerkrig.

Alt hva hjerner kan uttenkte av djvelskap holder til annen delelse. De erasbegreper, den uansvarlighet som tyder på er tilstede i ideologiene, den horisontale krig, hvor landmenn står mot landmenn, bror mot bror, far mot sønn. Det som er sluppet løs i Moskva og med aldri sviktende energi vil gå som en domvalvise over alle land, og selvså inferno på jord. Muligens bortsett fra Tyskland og Italia med deres strenge disiplin vil hvert eneste folk i en kommende krig, hvori Russland deltar, være for øverst vil nedret, alle Spanias arjetime.

Men allere vil opplyst overalt på den internasjonale revolusjonsbevegelses frøktelige sønner.

(X i en tale i Oslo 15/4 37)

1938.

I en lederartikkel i Tidsb med overskriften "In revolusjonær generasjon heter det at

"Den kommunistiske Internasjonale - verdensrevolusjonens generasjon" er et resultat i Italia sender, at komintern no må ventes å gå på med direkte hensynsløse effektivitet, og at det ingen grunn er for England åll å verte immunitet.

Om det norske folk vil lære på oss i NS, så la oss la lærde av advokatene i TTT.

Den kommende verdenskrig må fremprovoseres og vendes om til kommunistisk revolusjon.

(X i en artikkel i Fritt Folk 15/2 38)

1939.

At vår sivilisasjon, det som i århundrer med stolthet er blitt kalt Europa, no står midt opp i en avgjørende og frøktelig krise, kan ikke lenger betviles av noen, etter at krigen nåk løst seg ut i en ny storkrig mellom England og Tyskland, mens bolsjevismen larer innenfor Europas og marsjerer opp utenfor portene også for vårt land.

Averledes skal et slikt splittet Europa kunne holde stillingen likeoverfor det kommunistiske Russland, som all står ved Moichael med sine tre millioner, og hvis befolkning på et sammenhengende område av en sjettedel av jordens faste land vokser med tre millioner en året?

Vil ikke den engelske politikk, om den seirer, bringe Tyskland til bolsjevismen, og der Wade Arnes invasjon i Europa sjers slutt på den europeiske kultur og sivilisasjon?

(X i en artikkel i Fritt Folk 20/2 39.)

VII

1940.

Hva surlig angår det russiske spørsmål som truer vår Achilleusankel i nord og hele vår nasjonale eksistens, så må vi se den kjennagjerning i øynene, at Norden alene, delt eller splittet, ikke kan forutsettes i lengden å kunne motstå trykket av den røde imperialisme og av menneskehevet i øst, som hvert år vokser med mer enn Norge samlede folketall.

Vestmaktene stillet mot denne dødelige faren og som sagt mer enn tvilsom. Det erklærer vi no. Og i verdenskrigen (1914-18) så vi at vestmaktene, tross sin totale seier over Tyskland, ikke engang var istand til å stoppe den de så øyde Holsjovismen.

Hvis Tyskland skulle komme i vanskeligheter, vil Russland gjenoppta sin foreløpig overrulle marsj mot Atlanterhavet. Og hvis Tyskland skulle bryte sammen, er Holsjovismen like sikker i Skandinavia som i Tyskland.

1941.

(I en artikkel i Tritt Folk 06/2 41.)

Ja, har i 1942 så vidt ansett til ansett med Holsjovismen i Russland, og jeg var et høyt Holsjovikkene skulle og selvsagt at av denne krigen, vilde det for Norges vakkermende og total utloggelse, og skjønt halvparten av landet befolkning vilde på tilgang no. Og resten privilegitt, og liv i trallon og den piterats ned.

1942.

(I en tale i Stiklestad 21/7 41.)

De taksstygret i sin overopente imperialisme innviklet Russland i krig, først med Frankrike og senere - i 1941 - med Tyskland, var rene total revolusjonene.

Dermed var innledet en sekvens av verdenshistoriske dimensjoner. Europa stod ansett til ansett med det alvorligste problem, det nemlig var sått overfor. Verdens første sammenhengende rik med alle dens egne kjelneklær og alligheter var født i hendene i den ledet kommunistiske verdensrevolusjonen, som allerede hadde utlygget i verdensformet til en veldig og rik riksjon av underverdenen som oververdenen og som oververdenen.

Et England og det russiske Holsjovismen for i Holsjovikk Tyskland og Sverige stillet spørsmål om Holsjovikkene Holsjovikkene, og verdenshistoriens første og politiske dramatiske.

(I en tale i Oslo 5/7 41.)

1943.

Holsjovismen og den kommunistiske i disse verdenshistoriske seier er en så total ansett og det europeiske seier liv og høyde geder, og Europa aldri har vært sått for en liknende krise. Det er et så stort og selvverderlig spørsmål verdin i disse dager er vitne til, når Englands offisielle myndigheter og Englands kirke se mer den Røde Armee - 5 års jubileum og Holsjovikkiske seier.

1944.

(I en tale i Slingsenberg kino i Oslo 22/7 44.)

Allerede under den første verdenskrig burde alle tenkemennesker nokke støttesom er vært til r over at Europa i en krig mellom England og Tyskland ikke bare var den, at de tyske og høytstående folk rev hverandre opp på det grunneste. Den største fare ved en slik krig var at den gav det russiske rike sjansen til å trenge fram mot Atlanterhavet. Det som allerede alene støtete Russland den gang var Tysklands makt, selv om det tilslutt brøt sammen.

Og idet i den andre verdenskrigen, har Russland igjen fått sin sjengse og ganske annerledes forferdelig enn tidligere. Enhver må vite, at dersom de røde hærseer først kommer fra til Atlanterhavet, går det aldri tilbake, men bruker Norge som spri brett for verdensrevolusjonen.

(I en tale på Stiklestad 21/7 44.)

Den Nationale Samling (NS)

Det var våren 1933 at X endelig besluttet ikke mer å forsøke å vekke de partipolitiske partier til forståelse, men å danne en massebevegelse i det norske folket på tvers av partiene for å stanse den utglidning, som han var klar over kunde bli skjebnesvangere for land og folk. Om det programforslaget han dengangen la fram uttalte han senere i sin tale på Akershus 1/8 42:

"Programmet ble i sitt første utkast utformet av meg allerede i 1918 i Petersburg under det sterke inntrykket av den russiske revolusjons epokegjørende karakter. Etter å ha trødt fram i forskjellige former med samme vesentlige innhold i en rekke utkast og i programmet av 1921 for Den nordiske folkebevegelse, ble det endelig utformet for nøyaktig 3 år siden (1934 se senere). Siden er ikke ett eneste punkt i programmet blitt forandret. Dette program har aldri vært noe valgagn. Det er det norske uttrykket for det nye livssyn, og det er vår bestemte vilje ærlig å utfylle og gjennomføre det så langt forholdene gjør det mulig." ~~Etter dette er det~~

Det høres i innledningen til Nasjonal Samlings program:

På blad VIII-1 og IX, X er innledningen til N. S. program gjengitt slik, som jeg pleier bruke det i foredrag, men her har det vel tas med endringer, så dette må vist overbevises.

R.

Dette synet på kommunismens farlige streben mot vest, og frykten for hele den materialistiske innstillingen hos folket, danner bakgrunnen for hele 2. politiske kamp. At det norske folket ikke kunne eller ville forstå ham, fordi de lå under for synlige og usynlige, hjemlige og fremmede krefter, ble hans tragedie.

Lite det bare ikke også bli hele folkets.

Ingen er nå nær i tvil om, at den tiden som gikk forut for 9/4 41 på alle måter var en skjebnesvinger krysningstid. Det var så lett å si, at vi hadde det så godt før krigen, 'Vi er de virkelig så fornøyd dengangen, da nå etterpå sier, at vi hadde det så godt

nei, vi levde i kl. røkt og kvi, partitrid og egeninteresser ved et stykke så vest og vringlet, at alle som hadde v i l i e t se hadde øttet kunne se, det ble godt avsted, og ingen mistet all lar villr stille noe opp mot dette styret, som ikke engang hadde fle tall i folket.

Den denne krigen vi levde i var ikke såndemlig for bare Norge, det var en verdenskrig, som en av, at verdensoppriktningen både skremte og beroliget alle på det der. Det som passet for verden for tid da siden var blitt for tungt og for søtt for en verden i rivende vest. Det systemet, som var godt dengang det var nytt og nytt for samfunnet under de døverende omstendigheter, det utartet under den store utviklingen i en egoistisk materialisme, som drepte idealitet, tro og offervilje.

Den sterke tekniske utviklingen har gjort menneskene mer avhengige av hverandre som før, og dette medførte, at trangten til sosial rettferd og større trygghet i menneskenes samvirke steg voldsomt. Men partiene og de store faglige sammenslutninger, som alle har vært politisk, har utnyttet det arbeidende folk, og lederne har satt folket tilside for å fremme sine egne selvviske forfall.

Denne egoistiske materialismen gjennomgret både de marxistiske og de liberalkapitalistiske ideene, slik at de begge ble fiende

av det rettferdige og solidariske samvirke, som kunde skape trygghet.

Liberalismen har sikkert gått sin historiske misjon, men slik som den utartet vil den neppe kunne bestå. Den norske arbeiderbevegelse var i sin begynnelse helt berettiget og ætте konge, men den ble fanget inn av Marxismen, som har misbrukt den mot det norske arbeiderfolket til det største folkebedrag verden har sett. Marxismen har med alle midler tatt hånd om utviklingen og har arbeidet for å bane vei for den internasjonale slaverstat. Og det borgerlige samfunn gikk på alliert med Marxismen og har gjort stadig nye innrømmelser til den, har tillatt at moral- og respektbedrøytende krefter har fått øve sin innflytelse på folkets sjel.

Såfremt ikke vi se, hvordan begge disse systemer står nær nok til fascisme for "Dachaustat", såjant begrepet under disse revolusjonære diktatorer og Amerikas liberalistiske kapitalisme.

De fleste mennesker ser og oppfatter disse tingene idag, de har ikke så vendt for å innvane, at de har tatt feil vei, og at det var så som så, rose.

Friløst og selvavgingsviljen, den enkleste allid og den personlige standpunkt er et stort rettferdighet i folket vårt, at det er helt uforsvarlig, at tanken om statlig kapitalisme-den verste form for kapitalisme- teorierne har funnet gjennomgang her. Heller ikke er det lett å forstå, at det individualistiske norske folket skulle ville finne seg tilrette i overflødig libnetenhet.

At menneskene er ulike mener vi er sannsynlig store lykkelige så lang fra å ville putte alle inn i en form for å gjøre den like, menten at alle individuelle nyanser burde utnyttes i det store samspillet, som skulde gi vår norske egenart sin fulle utfoldelse. Men mente, at menneskene skulde verdsettes etter dugelighet, ytelse og ansvar, ikke som hittil etter penger, byråsjakk stand eller parti, heller ikke etter hvorvidt de er mann eller kvinne.

Han mente, at de beste skulde l ede med stor myndighet og ansvar, ikke som nitillet anonymt flertall, som en siden måtte lete etter med lys og lykt, og som likevel ikke, når det kom til stykket hadde noeomhelst ansvar.

Han vilde det skulde vere likhet for loven, og at det både gjennom utdanning og ved styrkelse av folkehelsen skulde bli alle den samme sjansen i livet, så alle kunde få arbeide sammen som frie mennesker til nytte for samfunnet og derigjennom for seg selv.

Og over den enkelte interesser måtte stå hensynet til hele folkets velferd.

Det er ingen frihetsberøvelse dette, at menneskene skal ta hensyn til hverandre. Det er ingen frihetsberøvelse å måtte slutte å ta seg friheter på andres bekostning. For vi lar alle berettiget krav på en plass i solen, og det kan kun et rettferdig organisert solidarisk samvirke skaffe oss.

Hj program finnes på annet sted i boken. Her skal en bare bruke inn på rent spesielle og særlig typiske detaljer av ideene.

Den forandringer som skiller seg sterkest ut fra det gamle systemet er disse:

1. Partipolitikken ^{og klassekampen} måtte bort.

2. Det vilde blitt lagt stor makt, men også stort ansvar i styrets hånd.

3. Styret måtte bli faglig og bygges opp på yrkeslivets grunn.

Mange har ment, at når vi gikk til kamp mot partipolitikken (vi hadde før krigen partier i Norge) de ble som vi senere skal se oppløst av okkupasjonsmakten) så var det fordi han støttet til sitt eget parti Nasjonal Samling (NS) vilde regjere med diktatorisk myndighet og undertrykke alle andre meninger. Dette har aldri vært hans hensikt. Han mente, at når hans planlagte ordning av samfunnet var ferdig, bygget opp på yrkeslivets ^{faglig og} grunn, da vilde partiet NS vere overflødig og bli oppløst.

Folket i valg gjennom sine yrkesorganisasjoner vilde da som
noe sarge for sin representasjon til det faglige Riksting.

Folkerepresentasjonen vilde sikkert ikke blitt mindre kvali-
fisert, om den bestod av fagfolk enn den hittil har vært valgt
ved politiske partier.

I program er altså ikke noe angrep på grunnlovens
ide om folkestyre, og grunnloven inneholder ikke ett ord om
partipolitiske valg og parlamentarisme.

Når i mente, at det burde legges stor vekt og også
stort ansvar i styrets hånd, er dette helt i overensstemmelse

med grunnlovens rettfordelingsprinsipp, *nemlig: Hverbrødet: Du leverende*
Regjeringens: Du utøvende og loyestereff: Du dommeende myndig het
En av de berende ideer i 1945 var Arbeidskassen.

Da denne saken ble tatt opp i 1945, var alle slags hjem og av
alle samfunnsgrupper, ble den også et allende middel i 1945
kamp for å utvikle klasser. I Arbeidskassen ble det
de møtes på like fot og til arbeid for sitt feller fedreland.
Trass i spiltasjonen fra 1945, som hadde interesse av at klasser
ne stod mot hverandre i 1945 og videre, ble det noen stort over
all adgang, og ungdommen gikk selv inn for den med begeistring
og tro - inntil den ble nedlagt etter 2/5 45.

Da annen medlemmer for partiet var denne:

" Rett og plikt til arbeid for enhver." altså ikke bare rett,
men også plikt. Ingen får skulde mer få regne ut, at det er
lønnsommere å leve på forsorgen, det skulde igjen bli en sars-
sak å greie seg selv. Arbeidsmulighetene i landet vint er
så rike og så forpente, at utsiktene for arbeid for alle er
der i rikt man, når bare alle vilde løfte i flakk.

men det ^{var} ikke bare selvbergingvilljen og
sjangsen til arbeid, det vilde bli dradd omsorg for. Det vilde
også blitt sørget for, at hver enkelt person kunne finne fram
til den plass, hvor han eller hun best skulde kunne nytte sine
evner og krefter til hele samfunnets beste. I motsetning til
Marxismen viet man derfor familien den største interesse som

den allerviktigste samfunnselle. Et familieliv og hjemmene vernes og sikres den lykkeligste utvikling med man for meget nødvendig, derfor ble det også lagt stor vekt på, at en kvinnes virksomhet i hjemmet og hennes verdighet som mor ble sær påaktet. Det var ikke et respektløst syn dette og ingen underkjennelse av det arbeid som tallsigere kvinnesatskvinner har nedlagt i kampen for kvinnens ervervrett og likestilling. Spørsmålet har bare fått sine rette dimensjoner, når kvinnenes naturlige kall som husmor og mor kommer i første rekke, "politisk, rettelig og ynnessmessig likestilling mellom mann og kvinne" i neste.

Som en ganske enkel erkjennelse av, at Europas skjebne er avhengig av, at høyverdige mennesker som vår ikke går under i kampen om volds og ideologier går gikk man sterkt inn for at folkeselsen skulle bli styrket ved bedre hygiene og bedre boligforhold, ved å motarbeide alkoholismen og opprettholde rekreasjonen. NS gikk meget sterkt inn for å forby fosterdrap med iriske og andre mennesker og ikke under okkupasjonen gjort et svært godt positivt arbeid i den retning, like de marxistiske "Hudrehygienkontorer" med enger politisk omsorg av preventive midler og opplysninger om hvilke leger som var villige til ulovlig aborter provokerte, ble stengt, istedet ble det opprettet kontrollkontorer for mødre og barn og også en Helsekontroll.

I Norge har hittil forholdet vært det at fosterdrap og prevensjon hos sunne mennesker har vært drevet til pottdelighet og med offentlig støtte, mens forbrytere og defekte personer har fått sette seg inn i verden så meget de har lystet - i frihetens hellige navn. NS fikk igjennom en lov som ville hindre vaneforbrytere, sinnssyke og urvelig sterkt belastede personer å forplante seg fritt.

Men desverre - etter 18/5 45 er Hudrehygienkontorene med sin handelsvirksomhet igjen i øving, og defekte personer får igjen sin fulle frihet til å befolke landet med dårlig arvestoff.

XIII

Skoleutdannelsen skulde legge særlig vekt på karakterdannelse, samfunnsfånd, kroppsutvikling og det praktiske livet, så både den unge selv og samfunnet kunde få faglig nytte av deres utdanning. Også presse, teater, kringkasting og film - ja all kunst skulde se fremme nasjonens interesser og ikke som hittil ofte misbrukes i alle de onde maktens tjeneste, som har vart på god vei til å utlegge folket vårt.

For hele NS program var sikte på en kultur, som utelukkende kan bygges på kristendommens grunnverdier.

De medlemmer er med registrering og tre og i største loyalitet gått inn for NS program. Ingen av dem har kunnet sine, at de skulde kunne dummes for kontakt med Kunstutvalget. Som nevnt har de aldri ment å strikke loven om folkestyre, og programmet inneholder ikke ett ord om, at de mener å oppheve kongedømmet.

Ulykken var, at den annen verdenskrig og forhold som den førte med seg virket til å forsvare på å ordne det norske samfunn etter disse prinsipper ble utslått og utslått etter det som helt fantastisk god.

De bertiet første gang i første omgang, våren 1933 - fikk de det store og ganske store tilslutning. Mange nordmenn var dengangen klar over den utslåningen som foregikk både politisk (i statistisk mening) materialist (i arbeidsløshet, kriser og krakk) og kulturelt (alianskamp, nød og moralsk forfall). Men så innfiltrert i parti-politisk tenkning var velgjerne, at de stort sett ikke kunde forstå, at når de trakk fram med NS, da var det ikke for å levere et nytt parti til de mange andre, men fordi hun var klar over, at fikk han ikke levet ideene om v e r partipolitikk, da var det overhodet ikke mulig å vinne fram.

Tilslutningen ved valget 1933 var dog så stor, at om valgordningen ikke hadde vart så urettferdig vilde NS fått en beskedent representasjon på Stortinget, som det var fikk man ingen.

XIV

Men X var ikke den som tapte møtet etter første nederlag heller ikke hans trofaste tilhengere. Med seig utholdenhet tok man no fatt på utbyggingen av organisasjonen og utbredelsen av kjennskap til NS ider og mål. I kamp mot Karlsen, hans avsløring av arbeidlederneestvetydige holdning ble av disse misbrukt til å tilde arbeiderne inn, at X ikke var arbeidervennlig. Dette er så helt feilaktig, for aldri har vel en nordmann gått mer halsjortet inn for å bedre lidene for alle sine landsmenn. At man måtte begynne sin kamp for arbeiderne med å avsløre den folkehadrig de var gjenstand for var nettopp et utslag av hans sunne og erlige interesse for dem.

I årene mellom 1952 og 58, da det påny skulle være valg ble det innen NS lagt ned meget arbeid i oplysningsaktivitetvirksomhet omkring dette spørsmålet. Og et partipolitisk varer faren for sine partistruer viser best den smertelighet, at no mest alle partier fra ytre og høyre vil radde radikale og en levende parole om "Folkefront". Arbeiderbefolkningen ble skrent sammen, slået opp mot NS som en arbeidende klasse sine interesser, og lagte lenge meget virkningsfullt den truvel, at alle stemmer gikk på bar bakhstet i Kampen mot Karlsen. Myrnes fører dok. 1. adressen utalte etter valget, at han kunne innse at åren av å ha slått tilbake NS med dette slaget. Men det var karaktens som tjente på NS nederlag, og de borgerlige slo seg vel tilro med det. De oppga etterhvert enhver kamp, og fant seg med ro og tillit i et v vi i 1958, da krisen kom, hadde en karaktisk regjering, som på det tidspunkt like engang hadde en velgerflertall i ryggen.

Etter valgnederlaget i 1958 var det desverre mange som falt fra, de hadde ikke tiltatt utgangen og den tilsynelatende håpløse kampen. Men X ga ikke opp. Med en stor skare trofaste kvinner og menn og ungdom om seg arbeidet han uferbrecentvidere på den organisasjonen, som han innså var nødvendig, om utviklingen skulle kreve en pålitelig fedrelandssinnset kjerne.

XV

I partiarbeidet ble det fra første stund lagt vekt på å bruke også andre virkemidler enn foredrag. NS fikk straks sitt eget banner-Olav Haraldsøns røde flagg med det gule kors ble merket. Det norske flagget inntok alltid hedersplassen ved oppmarsjer og inne i møtelokalene, men det gulrøde banneret var partiets eget spesielle merke, og ble etterhvert et fengende samlings tegn. Medlemmene bar også en liten rød knapp med et gyllent kors på sine drakter, senere da "Kamporganisasjonen" (KO) ble dannet bar disse medlemmene en korsmerket nål med gyldne vinger. Det var ikke noen tilsiktet provokasjon i disse merkene. De var bare ment som et gjensidig kjenningstegn mellom medlemmene og også overfor andre. Under okkupasjonen, da opphisselsen mot bevegelsen hadde tatt overhånd, skulde det m o t til å bære sine merker blant sine landsmenn

Organisasjonen ble bygget opp i fylker, kroer og lag, med hver sine tillitsmenn. Det var også særorganisasjoner som kvinneorganisasjon, ungdomsorganisasjoner og hirden. Lederte av særorganisasjonene og de høyeste tillitsmenn ble etterhvert uniformerte, et forhold som heller ikke var beregnet på å irritere folk, men som innen organisasjonen hadde den største praktiske betydning.

Allerede i 1933 tok arbeidet til med en rekke offentlige foredrag og offentlige møter. Opphisselsen var ennå ikke organisert så folk turde komme og høre, og tusener, ja titusener har hørt X store taler på torver og plasser i Oslo og rundt om i landet. Møter for medlemmer ble desuten holdt regelmessig for at hver enkelt skulde få høve til å sette seg inn i NS ideologi og bli kjent med hverandre.

Hvert år ble det holdt et stort Riksmøte med tilslutning fra hele landet og disse Riksmøtene er uforglemmelige for dem som år etter år satte alt tilside for der å møtes med X og kampfeller fra land og by landet over. Det første Riksmøte ble holdt i enkle men betydningsfulle former i Oslo i Januar 1934. Det var kun ca 200 medlemmer tilstede, men her ble programmet endelig vedtatt og for disse medlemmer

LVI

som underlegnet denne møteprotokollen, ble dette møte i all sin enkelhet likevel et historisk møte.

Det var hele tiden klar over, at skulde den planlagte nye ordningen ikke bli et brudd med våre tradisjoner, selv om den brøt med enkelte fravokste detaljer, så måtte det nye bygges på sikker historisk grunn og forankres fast i vår gamle amerikanske historie. Derfor ble Riksmøtets senere henlagt til slike steder, hvor våre forfedres stovverk var øvet og hvor æyallige minner om dem var bevart. Allerede sommeren 1884 ble det første store Riksmøte arrangerert på Stiklestad, nær Trondheim, hvor Olav Haraldson før 918 år siden ga sitt liv for sin stovrekongstanket (bringe kristen- tere og kristen nordt land folket. Ingen av møtedeltakerne vil noensinne glemme dette møtet på Stiklestad. Fra den skjønne arvar- dige Trondheim by med den høylige Vidaroddenen gikk utferden til Stiklestad. Tusener på tusener av glade deltagere under flammende norske flagg og solkorsbanner, flankert av lysgrynne sønnelike bjørbetror under en strålende blå himmel - det var et øyn som loka- let tilskuere i Klubbavla til fra klubbene omkring. De solkors- bannerne ble blit inn på møtetene ved Stiklestad var det sikkert mange av deltakerne som i den stunden sintet Sivlas stolte utrofer: "Derfor det stand er sammen han starte." Det ser vel også idag at søson kampen er slutt - men men det ikke også denengang er blintet et fast i busener av varme norske hjerter, at "derfor stand - da nær- men han starte." Det var ifvortfall kun krlige fedrelandssinnede tanker som frkte deltakerne avryet til bristepunktet. De sønge tilskuere felte seg også åpenbart grepet av talene, sangene og hele stemningen. Iva disse møtene har betydning for bevegelsen kan ikke overvurderes. Alle bekostet sin egen reise, og reisen foregikk derfor på enkleste og billigste måten. Og i uformelle, kameratelli- ge samvar med sine tilhengere, fordringsløs som dem, et vennlig ord til høy og lav, har bidradd mektig til å etablere og bunnfeste det tillitsforhold, som kom til å herske mellom ham og dem - et tillits- forhold som noen år senere skulde komme til å bli satt på en nå

XVII

hard prøve- og bestå.

I 1935 gikk ferden til Stavanger for å minnes slaget i Hafslofjord i 872, da Harald Hårfagre i et siste slag mot sarkonger-
ne fikk gjennomført sin rikstanke: å samle Norge til ett rike.
I ferykende vestlandsblis og regn gikk turen til Hålandbruget, hvor
minnetalene holdes.

I 1936 ble Riksmøtet igjen holdt i Oslo, hvor det selv-
sagt var løstest både å samle et møte og å utvikle det. Men de fer-
holdene i storøyen utstyngtet fører det med seg, at deltakerne blir
mer spredt, får en tids den svefalsen, som en uvilkårlig blir ber-
sjalet av på mindre steder, hvor en diskuterte ~~helt forskjellige saker~~
setter sitt preg på omgivelserne.
Men ingen av deltakerne kom vel nærmere glassene å tale på dette
møtet, en den siden, som kan kalles "Stornordisk kongress". Og denne
tiden gikk det fort fram, at i regnes med, at England og Tyskland
blitte forenes, det engelske folk blitte sluttet seg til sine slaver-
frender i tre og tillit, og blitte den europeiske kultur blitte på
under. Men som det blitte og erfaring har lært til. Blitte gir
men årene vil nærhet seg den stendruelige sluttning av uskyldig
vilje og sosialistiskhet, som vilte gjerning blitte bare ord. Det
var ofte avvikende vyer som kuller som for sine vilhædere, men en
behavet aldri blitte med tvil og mistre, for man visste hva man ville
- og hvorfor. Under dette Riksmøtet lå ungdommen i tallrike på hver-
sted utenfor Oslo. Der høyrte blitte og der ble vekket med sang og
sangelege underholdning, og jubelen kjente ingen grenser, og i
gladselig gikk omkring midt iblandt dem.

En bilkolonne, som startet på Akershus, og som gikk
gjennom Vestre Aker og Marus, gjernom for mange ukjente strøk i Oslo
og østre Aker til Lillestrøm og tilbake til Oslo var en strålende
manifestasjon av hvilken tilslutning NS på dette tidspunkt hadde,
Oslo og unge, kvinner og menn og ungdom var plassert i biler av alle
slags modeller og årsklasser - også lastebiler - og jublende gikk
det gjennom hele ruten med norske flagg, selskapsbannere, hirdens

XVIII

sorte, kvinnehårens hvite, Kvinneorganisasjonens blå og Ungdoms-
fylkingens grønne bannere flommende i sommervinden. Det var en
gripende oppmarsj, som hadde skapt en mengde tilskuere. Heltakerne
lot seg ikke anfekte av sterkt og hatefulle tilrop av den opphie-
dede menneskemassen på gatene.

I 1937 gikk turen til Hamar, hvor parken og Domkirkerui-
nene dannede et herlig miljø for møtet. Den gamle kaupang gjenlød
av sang og ungdommelig munterhet, og festlig speilte flagg og faner
seg i sjøens blanke vann. Det viste seg at Hamar forøvrigt var et
ideelt møtested: gode møtelokaler, bra innkvarteringsforhold og
prektig leirplass nær det gamle tingsted på Akar. Derfor ble møte-
ne 1938 og 39 også henlagt til Hamar. Herfra komde en veskeilver
rue, Brannmiddel og Lillehammer med Sundvigs Samlinger, som har et
noget å si dem, som søker fotfeste nettopp i det som våre forfedre
har kuppet og villet.

Den 38 har også utvans Riksmøtene hatt andre utfarter
og alltid med det for øye å lese ungdommens tanker om den gamle
norske historien og på forfedrenes verk.

Den 39 i 1935 møttes med noen få av sine venner og
besluttet å sette seg ut i livet, skjedde det på Hundorp. Det var
deroppe i Gudbrandsdalen et Bilegnabrend i sin tid alle i knas de
gamle gusebilder for at folket skulle få se, at de inneholdt fete
rotter og mus, som hadde levet høyt på bondenes rike ofringer.

Kongegravene ved Berre (nær Harten) ble besøkt år et-
ter år i sinns, og V var utrettelig og trofast blandt sine.

Alle disse møtene har tjent en dobbelt hensikt. De har
sikkert hatt sin store betydning i propagandasessig henseende, men
det kameratskap og den utvidelsen av bekjentskapskretsen innen beve-
gelsen rundt om i landet, som ble et resultat av dem, er sikkert de
største vinning. For hva hadde ikke det å bety siden, da allsammen
trengte venner, tillit, samhald?

Mange har tvilt på, at det såkalte ferarprinsipp var

heldig. K kalte det helst ansvarsprinsipp og handlet deretter. En fører skal ikke være en despot og lederprinsippet skulde ikke være fremmed for det norske folket. Våre hovednæringer: skipsfart, fangst og fiske og det alminnelige forretningsliv har alltid vært utøvd under lederprinsippet. Den dagen avgjørelsene i slike næringer blir gjenstand for flertallsbeslutninger og parlamentarisk forhandlinger, går det hele sikkert i stykker.

Ut fra leder og ansvarsprinsippet kalte K regelmessig sine fylkesledere inn til Oslo for sammen å drøfte partiets og administrasjonens saker. Han ikke bare hørte på dem, men han hørte dem. Og de som hadde viktige saker som de ønsket å legge fram for ham, de kunde på henvendelse få komme fram til ham, selv da han senere som ministerpresident hadde overordentlig meget å stå i.

Det som kjennetegner K holdning gjennom alle år i arbeid og fest var hans ubestikkelige ærlighet og hans urøkkelige tro på det gode i det norske folket. "Å forstå sin tid og ville det gode" var hans stadige formaning både til kampefeller og andr og han mistet aldri tilliten til at folket, når det kom til stykket vilde forstå ham og innse, hvor farlig den var den vegen, som norske politikere hadde slått inn på.

Han sa motig og urlig sin mening om den katastrofepolitikken, som ble ført. Han krevde i kraftige ord, at regjeringen skulde føre en klar og utvetydig nøytralitetspolitikk, han krevde forsvaret gjenreist, og han sa med rene ord, fra, at i så farlige tider burde folket kunne kreve den marxistiske regjering fjernet og erstattet med en nasjonal vikaregjering. Men alt var håpløst. Det hele var allerede glidd for langt ut over stupet. Det er dog en tilfredstillende for hans trofaste tilhengere, at man har sagt fra og gjennom alt vist det klarlagt, som er den faste grunn hele deres tillit til han hviler på. En tillit som har vært deres trost og støtte i de tunge prøvelsens dager som fulgte.

Er så den katastrofen 2/1 1940.

Der å kunne forstå betydning X og hans parti sammenhenglig, og for å kunne forstå, hvorfor han trådte fra og dannede regjering da kongen og regjeringen lygte utvalgte hadde forklart hovedsaken,

er det nødvendig på bakgrunn av den Tjirige kongen som så nok å søke å forstå, hvordan regjeringens forberedelse seg for den:

Et det norske folket ønsket å være nøytralt er borte over tvil. At Norge hadde ganske bestemte forpliktelse etter folkeferdsavgavelsen er også uvilksomt. Hvordan hadde så regjeringen handlet med vår nøytralitet og hvordan hadde den oppfylt sine forpliktelser etter folkeretten? En altmerkraften i Jessingfjorden uttalte Heynes Haubre, at den var et flagrant brudd på vår nøytralitet. Men det ble ikke gjort noe forsøk på å verne vår nøytralitet, skjønt norske vaktvakter var tilstede. De engelske mineutlegginger i norske farvannse bare med med fornel protest.

Når et land ikke forsvaret den nøytraliteten, det har forpliktet seg til, og når det av den ene krigførende makt søkes anvendt som utfallbasis mot den annen, da har denne annen krigførende makt full rett til å gripe inn og verne demnøytraliteten, som det "nøytrale" land selv øvirket.

XXI

Når Tyskland besatte Norge 9/4 40 skjedde dette etter D og NS mening i full overensstemmelse med folkeretten. For dem som tviler på, at det var Englands mening å krenke vår neutralitet, kunde det var tilstrekkelig å minne om Chesapeake uttalelsen 2/5 41 (utgaatt av Reuter): "For en måned siden ble det besluttet at visse styrker skulde holdes parat til å besette norske havnebyer og vestkysten. Det norske felttoget ble åsatt den 7/4. Den kveld gikk krysserflåten og en kysteskadron fra Sør-Flor og Bergen. Den 7/4 gikk 1. kryssereskadron for å delta i operasjonene." Det er (hvertfall et tilfelle, som ser ut som en tanke, når forberedningen på den norske kysten skulle være sluttet fra byer til Sør (opptøret), mens det ved det land og nordover der lysse fyrlyktene opstod i et - det England.

Langt her anført, at Tysklands særlig vilje ikke var å ta Norge. Nei - selvsagt. I en krise, hvor det var en annen verdenskrig blitt innringet og hindret i tilfelle på alle kanten, er ledelsen sikkert meget årvåkne, når det gjelder å se på de egne saker, som er levnet dem. Tyskland kjempes Englands bevegelser, og de kjente den norske regjeringens beslutninger fra 1. april 1940. De hadde "den riktige siden". De fikk Norge her en tid og derfor kunne det til å samarbeide med landet i en strategisk krise, som de var beredde til og hans folk at de har vært i å se i full overensstemmelse med folkeretten, våre forpliktelser etter internasjonalt rett, som de i Tyskland i k k e så fienden, som en formentlig part i stridskrigen og som hadde full rett til å pålegge oss en aksjonens mange tilgjengelige grunde

Og på dette grunnlag et en bestemt handling, at den 1/5 40 stillet alle sine evner og krefter til tjeneste for land og folk som regjeringssjef, for å hindre tysk militærstyrke. Den håpet også å kunne stanse den håpløse krigen, som et gjennom årsaker således forsvar usulig kunde klare i langden. Deletene var straks falt i tyskernes hender, mobiliseringsorden gikk ut utenat hovedstede og de viktigste militære byer var besatt. Guttene kjempet tappert i den tro, at krigen, som var så hårdt på den, var et brutalt og menings-

løst overfall fra Tysklendes side.

X var ingen "lyvenachelst", som i denne situasjonen stod fram og påtok seg regjeringens byrder. Kongen og hans regjering var reist nordover, den tyske minister gjorde gjentakne forsøk på å få dem til å vende tilbake, men de vilde ikke forhandle.

X var fareren for et politisk parti, som så noe annet i denne ulykkelige krigen enn bare et akkordoppgjør mellom partene. Han og hans folk hadde ønsket, ja forlangt, lange neytrali, og mente, at hele Europas skjebne avhæng av, at Tyskland og England - våre vennskapsvenner legges - kom til en forståelse. X hadde for seg ingen formelt ved direkte henvendelser å stamme en slik allie, som en europeisk krig var.

Atter de folk som var loyale av den borgerlige regjering mente vel også, at Norges stilling iøvner ikke utenlandske vedres gjennom forståelsefullt fornuftig. Og når regjeringen Nygaardsvold ikke vilde formidle ikke den gjere foraktet, og la på seg den administrasjon, som var helt nødvendig.

Når en systematisk og utvirket verden var villet segne et bilde av X som den utvirket verden, som vilde flise i rest vann for sin egne angjerrighete skyld, så er det et helt folklig. For han var fedrelandets skjebne det eneste motiv, og det var ingen til til å beregne følgene for hans selv og sin folk. En lamprestande og fanatisk, at den bare kan være klevket ut i egne hjerner som surte til. Det var ingen lekn så uerkelig, intet rikke så usannsynlig, at det ble grepet med begjærighet av en hysterisk masse, som på få dager var hinsides all formid.

Konlig og uanfektet fortalte X sin seige kamp for Norges frihet, som no var i fare.

Bare et fåtall av befolkningen forste hva som virkelig foregikk. I de ubesatte områder utartet rasismesykkesen slik, at det ble drevet den rene klassjakt på NS folk, som ble arretert unge som gamle, kvinner som menn uten noe annet grunnlag enn deres medlemskap i NS.

Allerede den 15/4 40 måtte X og hans første regjering

XXIII

gl, etterat andre nordmenn hadde forespøiljet okkuperanten, at hvis bare X og hans folk trådte tilbake, vilde krigen kunne stanses og orden gjenoppretted i hela landet. Den dagen ble det norske flagget over Norges Storting flrt.

Et norsk Administrasjonsråd overtok ledelsen i de besatte områder, som overtok den norske sivile regjeringsmyndighet i Norge
 Den 24/4 (Nå fikk) det tyske Reichskommissariat og et norsk Administrasjonsråd - og krigen fortsatte.

De som hadde regnet med at X og KS no var ferdige for alltid hadde regnet storlig feil. Administrasjonsrådets formann høyesteretts justitiarius Paal Berg hadde med anerkjennende ord takket X for hans innsats i de skjebnesvangre Aprildagene og også for hans offervilje og fedrelandssinn ved å tre tilbake 15/4, da styret ble lagt i Administrasjonsrådets hånd under Reichskommissariatets kontroll.

Kongen og regjeringen bygdeavald reiste til England 1/4 40 og den norske har kapitulerte 10/640.

Høyesteretts uttalte 8/12/4 som begrunnelse for opphevelsen av Administrasjonsrådet: Da det er usann for den norske regjering å opprettholde den administrative ledelsen av de okkuperte landdelene, og da det er tvingende nødvendig, at den sivile administrasjon blir igangs, har Høyesterett ansett det for sin plikt mot vort folk å opprette et Administrasjonsråd, som overtar ledelsen av den sivile forvaltning. Og da Stortingets representantskap senere på kongens var villige til å henstille til kongen å trekke seg tilbake til krigen var endt, skjedde det med densamme begrunnelsen: "..... styret befinner seg utenfor landets grenser og er derfor avskåret fra å utøve de forfatningsrettslige funksjoner, som statsforfatningen pålegger kongen."

Såde Høyesterett og Stortingets representantskap forutsetter ialt på d e t tidspunkt ihvertfall, at Norge var forpliktet til å bære seg for Høgerkonvensjonens bestemmelser om lojalitet mot og samarbeid med okkupasjonsmakten.

I kapitulasjonsbetingelsene ved krigens sluttvæter det bl.a

"..... Den norske overkommando skal videre straks avholde seg fra å bruke forhåndenstående sambandsmidler til å kommunisere

i Norge 1940

XXIV

med utlending, og sørge for, at det heller ikke gjennom sivile myndigheter eller privatpersoner finner sted noen radio- telefon- eller telegrafkorrespondens med de stater som det tyske rike er i krig med. Betingelsene er underskrevet både av norsk og tysk overkommando.

L og NS så med stigende forfærdelse på, hvordan det norske folk og de norske myndigheter etternevnt havet seg over alle forpliktelser. Homselige radioløsendere og mottakere forvaldet en særdeles livlig forbindelse med England og eksilregjeringen.

NS folk har bygget sitt Agn på forholdet til okkuperanten også på så utvetydige uttalelser av så prominente menn som biskop Berggrav, som har uttalt: "Kompetente norske rettsautoriteter har på direkte spørsmål gitt direkte svar:

Sp. 1. Er pålegg fra et norsk styre i okkupert område forpliktende for folk og institusjoner i det okkuperte område?

Svar. Ja, forsvært de siden ligger innenfor rammen av norsk lovgivning, og ellers er hjemlet ved gyldige bestemmelser av okkupasjonsmakten.

Sp. 2. Er lover og forordninger som etter 1/4 40 utstedes av den norske regjering i London bindende for folk og institusjoner i det okkuperte område?

Svar. Nei.

Regjeringsadvokat Kristen Johansen fører til i en betenkning: "Okkupasjonsmaktens forordninger har forsvært også norsk rettsvesen, som Norge offisielt har forpliktet seg til i gitt fall å underkaste seg Haagerkonvensjonen."

L og NS har derfor hele tiden gått ut fra, at både Administrasjonsrådet og senere den nasjonale regjering av NS/2 40 ikke bare hadde plikt til å innordne seg under okkupasjonsmaktens bestemmelser, men de har ment, at det å motsette seg ut over kapitulasjonsbetingelser og Haagerkonvensjonen var direkte galt.

Når de derfor allesammen etter den tyske hars kapitulasjon 9/5 45 blir fengslet og dømt etter straffelovens 66 for: "under krig å ha bistått fienden med råd og dåd", da er dette helt

uforståelig for dem. K og hans folk har ikke hatt annen hensikt enn å stille seg mellom okkupasjonen og et etter deres mening villt folk for å hindre verens althet enn dem, som enhver okkupasjon selvsagt fører med seg. Den siterte lovparagraff forutsetter dessuten, at det straffbare samarbeid finnes sted "under krig" (i tilfelle nå jo også Administrasjonsrådet være straffskyldig), men krigen endtesda nevnt 10/5/40. Den norske utenriksminister i ekulregjeringen Halvdan Koht uttalte fra London d. 20/6: "Krigen i Norge ble avsluttet 1/5." og Norges høyt ansatte general Hugo Andershrev erklæring av 10/5 om at "særlige på det tidspunkt i Norge varende stridskrefter skulle legge våpnene ned og ikke gripe til våpen mot Tyskland så lenge Norge var besatt." Norske krigsfanger ble frigitt, de norske offiserer som arrestert, de i Sverige internerte norske styrker ble tillatt å komme hjem - de ble ikke angrepet.

K og hans folk ble hele tiden rundt å jaar med disse tingene, all nasjonals propaganda, som var beregnet på å holde det norske folket sammen i hat og tros, gikk hen over disse saker som ureddelighet og uvderhelstighet, og de mente vel, at når krigen mot Tyskland var endt, vilde lov og rett sette allting på plass igjen.

Desverre har det siden 1/5 45 pågående oppgjør mellom landsmenn vist at opplyselsespropagandaen under okkupasjonsårene er gått for dypt, og vi har opplevd en tragedie uten sidestykke i norsk rektshistorie: Idealistisk ungdom - frontkjemper og systerestre - gikk ned griskende alvor ut i krigen mot Solsjevismen. Gjennom år hadde de vært på faren fra øst - de visste at krigen i Norge var endt 10/5 40, flere av dem hadde i 1941 under det norske folkets varme tilslutning kjempet i Finland mot Solsjevismen - idag sitter de i fengsel og konsentrasjonsleirer stempet som landsforrædere, fordi de fortsatte denne kampen under okkupasjonen, helt frivillig.

K og NS har aldri brukt ordet forræder om dem, som tross i kapitulasjonsbetingelser og arrestert reiste til England for å kjempe mot Tyskland. K svarte under okkupasjonen på et direkte spørsmål fra en

I
55/1

av sine venner: "Om Tyskland seirer skal aldri med min vilje de norske guttene som kjempet med England mot Tyskland i den troen at det var rett mot fedrelandet, straffes for det."

Det internasjonale Røde Kors med sine bestemte regler har ikke kunnet (eller villet) hjelpe sine søstre, som under de største farer har fulgt krigen og trofast pleiet venn som fiende, som deres plikt er. Etter måneders, ja års opphold i utenlandske fangeleirer kommer de "hjem" til Norge og puttes i fengsel. Etter nye måneders og års fengsel kommer de ut - prektig, idealistisk ungior, sykesøstre og frontkjempere, ribbet for alt, arbeidsløse - "landsavvikere". Det er ikke til å fatte.

Vi og hans folk har aldri tvilt på, at den tyske okkupasjon var et resultat av regjeringen Nygaardsvaldes unøytrale politikk. Ingen. Motstanderne (populært kalt "Jøssingene") har aldri tvilt, at Tyskland overfalt Norge i erobrerhensikt og har reagert menneskelig på det. Ulykken er, at begge disse grupper av nordmenn tatt vare en meget allbevisst og desverre uavgjelt vellykket propaganda ikke i all denne tiden er kommet ut troløst med hverandre. Det servert alle regjeringen for. Det er en tragedie uten sidestykke i historien og kan få katastrofale følger i fremtiden.

De hadde altså den 13/4 40 trukket seg tilbake til fordel for Administrasjonsrådet. Men ville ikke stå i veien for den mulighet, at andre kunde greie det, han som ikke var lykkes for ham, nemlig å stanse krigen, denne nyttelese oppoffrelsen av norsk ungdom i en håpløs krig. Den norske herledelse stolte på Englands løfter om hjelp, radioen sendte ut strålende meldinger om "befrielse" av de besatte byer, og de norske guttene kjempet tappert og fulle av håp tross i elendig utstyr og øvelse. Gjennom hele tragedien går likevel et lysende skjar av forsvarsvilje og fedrelandssinn, som aldri vil bli glemt.

Den første møte med sine trofaste tilhengere etter 15/4 er så typisk, at det bør nevnes her. De hadde ment, at han gjorde rett da han 9/4 dannet sin norske regjering for å hindre tysk militardiktatur

men de syntes også han gjorde rett, da han 15/4 trådte tilbake for at intet skulde være uforsøkt. Etterson han besøkte NS organisasjonene omkring i landet møtte medlemmene ham på en slik måte, at han sikkert følte, at han ikke stod alene, men hadde deres fulle tillit. Rolig og målbevisst tok han opp arbeidet for å styrke og konsolidere den organisasjonen, som han sikkert hele tiden tenkte, at fedrelandet nok vilde komme til å få bruk for. Det ble ikke lagt lyske planer, det ble ikke truffet avtaler eller gitt direktiver med revolusjonære hensikter - medlemmer og tillitsmenn og kvinner ble rolig og nøkternt orientert om besvinnhetene ute i verden og utviklingen herhjemme. Han la sterk vekt på hvilken holdning han ønsket å se hos sine folk.

Tiden under Administrasjonsrådet preges av en påfallende tsiklerhet om myndighetenes og befolkningens forhold til okkupasjonen. Myndighetene hevet seg helt ovennåne forpliktelse etter kapitalbeslagstingslovene til ikke å stå i noen som helst korrespondanse med okkupasjonsmaktens fiender. Samtidig sendte høyt ansatte jurister som regjeringsadvokat Kristen Johansen ut følgende beskjed: "Det er uenvisstelig, at innen det besatte område gir okkupasjonsmyndighetenes bestemmelser foran den ordinære regjerings bestemmelser. Den siste kan ikke ved forordning forordningsdydig utlegge den norske befolkning å gjøre eller unnlåte å gjøre noe som okkupasjonsmakten påbyr eller forlanger, såfremt okkupasjonsmaktens påbud ikke ligger utenfor grensene av denne okkupasjonsmaktens rettslige beføyelse. Herav er følgen den, at den heller ikke senere kan gjøre ansvar gjeldende mot norske borgere, fordi disse ikke rettet seg etter denne (regjerings) forholdsordre, når disse var i strid med okkupasjonsmyndighetenes bestemmelser." Her er jo myndighetssområdet klart angitt og regjeringsadvokatens syn på ansvaret for den som hevet seg for loven og i k k e lystret skallregjeringen, lider i denne tiden tragiske nederlag under "retteoppjøret med landesvikere." Z

Høyesterettsadvokat Harald Holthe, Trondheim,

(han var før krigen medlem av den folkerettskommissjon, som Stalin-

XVII

get hadde nedsett) skriver S/P 40: "Vårt folks standpunkt og vårt Stortings standpunkt før krigen var ubetinget nøytralitet. Så lenge vårt folk ønsket ble denne linje holdt. Nøytralitet tjener fredens opprettholdelse. Det norske folk har aldri og under ingen omstendighet på konstitusjonell måte visst eller allianseavtale med Storbritannia, vi har aldri gått ned på å engasjere oss i en verdenskrig. Sympatier og vennskap er selvsagt menneskeberettiget til å slutte etter egen prøvelse og samvittighet. Derfor skjønskjensketen slutter nå enhver i Norge ikke å utvise noen form for fiendtlig handling. En nordmann i utlandet velger å gå i krig for Storbritannia er det en frivillig sak. Norge som slett ikke. Evnen kongen eller regjeringen kjempesvold er berettiget til å la den norske stat være krigsførende for Storbritannias sak. Storbritannia har intet rett krav på at så ska skje. Ingen av de krigsførende makter har krav på at vårt folk trekkes inn i Europa og verdens største krig for hvilke krigsform. Det norske folk har no krav på å bli trukket inn i krigsstaten, krig og vilkårene er ulovlige. Vårt folks krig og verdighet idag, da vårt land er okkupert, er ikke begitt til å gå ned, men til fredelig arbeid. Vi slutter å krigsstaten, men har rett og plikt til å hevde våre krav i forhold til folkene rett."

En annen forklaring er at medlemmene i det da i tillit til folkets vilje flere bestendige, stiftet av fremtredende jurister som regjeringssjefen og en folkerettslære, hvis rasjonelle holdning aldri har vært dradd i tvil, i god tro mener de har gjort sin selvklare plikt.

Ettersom det ble stadig mer klart, at Ministerrådet og ikke minst det var Landstingsregjeringens tvil om nedsettelse av forholdet til okkupasjonsmakten ubøidbart. Det ble derfor sporet forhandlinger om å nedsette et råd, som kunne ville respektere folkerettens krav. Stortingets presidentkap var villig til å konstatere til kongen å hevde seg frivillig tilbuds til krigsstaten, og det da kunne bli tatt standpunkt til hans og hans families framtidige stilling i landet.

Riksrådsforhandlingene førte ikke fram og okkupasjonsmakten forlangte et norsk styre, som vilde erovre erlig og utvetydig uten direktiver ad kenselige kansler fra skattemyndighetene i London. De forlangte m.a.o., kun det som de etter folkeretten hadde krav på og hans folk har aldri sett noe rettsstridig i det.

De henvendte seg til forhind til NS tilitsfolk og ba om en uttalelse om de anta det var ønskelig, at han stilte seg til disposisjon i denne regjeringen, eller om de mente det var risikere, at han inntil videre holdt seg i bakgrunnen. Den utvilsomme mening var at det sikkert vilde være heldigst om de forlot de holdt seg tilbake og så ble det slik.

oppleste han alle politiske partier. Reichskommissar, uttalte at, den eneste veg til dyrgesfrihet og selvstendighet går gjennom Nazis val Saulung, Lovhellig (på 13 medlemmer) av denne kommissariske Regjeringen var ikke alle NS,

Flere dyktige folk som det var rimelig, skulle ikke svare og krefter og ikke uten sin erfaring til disposisjon for landet i dette angrepet og slik var i regjeringen. Heller ikke disse har manglet nødvendige ting etter krigenes utbrudd, men for deres vedkommende, skulle de senere bli inn i landet, de kom til å bli så gode som de var ikke den utvilsomme i stille seg til disposisjon, som var forklarings, som vedkommende, svarer-riktig.

Det var sjelden vært en regjering i Norge med så mange dyktige, vel utdannede folk. Det kan nok sees på, at den ikke var så effektiv som de skulle, men det tok i betraktning var den en regjering med sjelden gode samarbeidninger i seg selv. Den eneste vanskelighet var det på i okkupasjonsmaktens erav endret, at norske interesser ikke ble tilfredsatt. Det er ingen tvil om, at dette var en naturlig konsekvens, og det er klart, at hvert medlem for våre folk måtte være med på og tilset at en ikke undrig irriterte Reichskommissaraten, som på sin side, i angrepet-ningen gikk av. Regjeringen har måttet tilløp en uøstetelig kritikk

27X

for sine avgjørelser fra den, som selv ingenting kunne eller ville gjøre i alle de vante okkupasjonsårene.

I denne tiden arbeidet Vag-partiet energisk vilere på utbyggingen av partiorganisasjonen og utvekslingen av tillitspersoner innen partiet og også i de stillinger i administrasjonen, som i ny skapningstider måtte besettes med pålitelige folk. Noenpro vellet ikke alltid disse folk var, men det var en erfaring disse partier har gjort og frendelas gjør, at i nedgangsårer får en nødvendig tilleg av slike personer, som ikke er noen avisleser, og alle skal bli lett lagt merke til av naboene og kanskje til i tillegg alle de folk som omgiver dem.

Vinteren 41 ble regimentet oppløst og det var frivillige som lot seg sende til forskjellige steder og som militær utdannelse. Det var alliert folk, som var merke og ikke alle hadde kunnet få berigelse som ville ha vært til nytte, og det skulle bli et effektivt forsvare system, som ville bli en del av den tyske tysklend og det vil utvilsomt bli en del av den tyske tyske krigsretter for i nord Norge og midt Norge som effektivt forsvare var.

Det norske forsvaret var oppgjort og det som nevnt vært meget forsvart. Det militære systemet var et av de beste i den, som de fleste mennesker forstod. Det var derfor, som for det var forsvaretsadministrasjon i administrasjonen har utvalgt og klart at en av lederpartiene av den ting. Men det var alltid vært forsvarets partiets program, at det konerlige forsvare skal brukes og gjøre." Og i dette systemet var norsk ungdom i stor utbredning vært opplært. Det tjener derfor norsk ungdom tross å alt til utvilsomt heide, at de utredt og ved den glimrende skyteferdighet kastet seg ut i kampen for sitt land, dengang i 1940, som de var villig til å tro, at Tysklands aksjon var et voldelig overfall på deres land.

Men et forsvare la seg ikke improvisere den angren det
trongs, derfor ble tilbudet ^{om utdanning} tatt.

Tidligere tid brøt krigen mot Sovjet Samveldet løs sommeren 41, og Den norske Legion ble dannet. Som før nevnt var det helt naturlig at NS-mutterne og mange andre mente, at Tysklands kamp mot Bolsjevismen også var deres kamp for Norge, slik som de også mente det i 1940, da Finland kjempet for sin, og de mente også for vår statens. Ingen kan for alvor tro, at taresvile av ungion setter livet inn frivillig i en kamp bare for kampens skyld. Deres idealisme og fedrelandssinn er høyt hevet over enhver tvil, og engang vil verden vitne til forstøtelse av den blodige urett som her blir begitt, når front-jantere og sykkesstre straffes med mange års fengsel og utøstelse som landsforbannere.

Den har stikkort serget over de altfor mange hvite kors, som var plantet over norske foreldres kjæreste hjør - dørste i fremmed jord. Men som offiser og bereder av en historisk minne har han ment, at han ikke kunde finne denne innvirkning av norsk ungdom. De som har overlevet kampen er blitt utslitt og beredt til målbeviste mennesker, som bærer sin skjone i kjeftler og fangelsirer med løfter hode.

Den 20/1 42 ble den konstituerte regjeringen av 25/3 40, hvis medlemmer 21/1 42 av Reichskansellier var blitt utnevnt til ministre med sine embeter og benyttet til 1/2 42 overta regjeringmakten. Norges Høyesterett var på forhånd blitt spurt, om det forelå noen avgjørende statsrettslige betenkeligheter ved en slik overtakelse men Høyesterett hadde ingen innvendinger å gjøre. Den kom så ministeren benyttelse første og overtok regjeringmakten ved en høytidelig statsakt på Akershus slott 1/2 42. I en tale på ny uttrykt for at han la den største vekt på å bringe den nye ordningen i den intimerste sammenheng med Norges historie. Han uttalte:

"I menneskesjalen ligger en hang til de steder, hvor den har gjennomgått sorg, hvor den har følt lidelsen sterkt eller gleden, hvor den har virket meget, kjæpet meget. Den med det enkelte menneske er det også med nasjonalbevisetheten. Den føler seg knyttet til de

de historiske steder, hvor nasjonenes liv har utspilt seg intenst og beveget. Og den søker tilbake til disse steder.

Derfor har vi nasjonalbevægelsens nordmenn også valgt Akershus til skueplass idag for den historiske handling, hvorved igjen skapes en nasjonal regjering for Norges urgamle rike. Akershus' historiske grunn underrettes betydningen av den nasjonale femykellesbevegelse overtar regjeringsmakten. Over et gap på et halvt tusen år med nasjonal forfall og hærarnesind knytter det nye Norge tilbake forbindelsen med Norges gamle stormhetid, den gang da Norge ikke bare selv var et av de høgst kultiverte og største og best organiserte riker i Europa, men de vilt folk hadde så stor innre statsdannende kraft at det eksisterte i verden grunnet mange riker, og blandt dem i vest endte opprøret til det britiske verdensrike og i øst det russiske rike.

For over 600 år siden i slutten av Norges stormhetid reiste den store nasjonale sirkelvar denne minnerike borg. Den var den største bymestelsen i den store strategiske forsvaretsstaten Sverige, Danmark, Norge og de andre riker Norges sentrale stilling i verden, samtidig som utløst av verdens i Finnmarks sikret formidling mot Europa fra det.

Den allerede 1800-åtte inn et nasjonalt forfall til storm og det lange spates er den der skulde føre til fullstendig undergang av Norges selvstendighet og til nasjonal utsløttelse.

Avs har ikke disse gamle borg i sine gamle tider sett av blodige verk og nasjonale framfer?

"Hjertredet med vedens frefter som spratt ved lidvolls
"verk en virdag", sier Henrik Ibsen."

Om den nasjonale regjeringe oppgave var størst ved same
lave følgende:

Den materialistiske individualisme og liberalismen og den importert jødiske nå forderhet grunnlaget til folket og virket som forberede og forløper for bolsjevismen. Den engelske propaganda gjorde neste
All denne livsløgn førte til det gamle samfunns sammenbrudd og for

"og forgifter enno mange landemenns sinn.

Vår fremste oppgave, som vi alltid har strøbet og fortsatt skal strebe etter å løse, er derfor å utrydde denne legn og denne falske livsansettelse og skape en ny ånd, en nasjonalsosialistisk og nordisk ånd. Denne ånd, den sanne NS ånd, må bringes til å gjennomsyre hele det norske folk i stat og samfunn, i kulturlivet og næringslivet, yrkeslivet, familielivet og den enkeltes liv.

Men for at denne grunnleggende reform skal kunne virkeliggjøres, kreves i begynnelsen først og fremst et selvstendig rikstyret og selve statspartiet er følt av virkelig NS ånd at de styrende faler seg og farer seg ikke som folkets herrer, men som dets tjenerer."

Gang på gang understreker han denne sin egen og regjeringens forpliktelse til folket: han sier:

"Vår regjering er ikke noe villkårlig vallokkereidende, eller noen despotisk diktatorregjering. Vi vil bygge landet ved lov og ikke ved det som kaller seg vold, i samsvar med det gamle system, som første ⁶¹² vårt velstandsfører oppløsning og derfor videre med den kommunistiske slavestat."

Det som betegnende er det også at han i denne sammenheng har kvittet seg med uttrykket "midlertidig regjering", og han sier: "Midlertidig er ingen mer enn forklarende ord, at det er en etablering av en midlertidig ordning, som betegner ikke den endelige regjeringens form som vi etter å gjennomføre."

Overfor de senere beskyldninger for å ha villet fremføre Norges statsforfatning viser han klart, at den midlertidige ordningen er en kriseordning fremkalt av situasjonen. Og han begrunner sin inngripen i følgende ord, som er gripende i all sin enkelhet:

"Intet forhold er av høyere moral mellom menneskene enn det å lede og å lyde i nasjonens skjebnetime. Ve den som da krever lojalitet og lydighet, når det ikke er rett. Men ve også den, som da nekter det, når det er rett."

X har sikkert ment både og lede og å lyde i nasjonens skjebnetime, og hans ord om martyrenes blod i de nasjonale drømmer er blitt

III IV

profetiske, idet det nettopp var her på Akershus han selv ble skutt i 1945. For hans venner er det utenkkelig, at ikke også hans martyrblood har flytt med sedens krefter i fedrelandets jord.

I en sørgelig tektløs tale på Akershus la Reichskommissar Luntzen til kirkefolkets oppsamlende eksplosive motstand mot nyordningen, og det dannet seg en kirkefront som både under okkupasjonen og ikke minst etter krigen arbeider har hatt ledelsen i den hatfulle motstand mot V og NS.

Den var lenge gjennom for lenge okkupasjonsår, avstemt fra andre land har kunnet gjøre å føre folket fram med uskådd helse og uten å ha gjennogjitt verre lidelser enn de som var uavgjeldige under disse forhold, angående det utvilsomt NS regjeringens energiske arbeid og organisering. Mange var i mange måneder avhengig av lyklens med forsyninger, og lyklens på sin side stilte store krav til Norges produksjon. De fleste av kravene gikk å skade våre egne landbruks forsyningsforhold var allikevel vært et meget utvilsomt verk, som det gikk. Uvanskelig var avsett, det er det som vil se, som med og skandinavia i den forstand, som propagandisten senere har stillet store del til, var det ikke. Rasjonaliteten av selvver og de vilkelige private forsyningsforhold ble gjenstand og gjennogjitt. Det ble gitt lover og forskrifter som sikret vedlikeholdningen og forsyninger av olje og drivstoff. Forbudet av elektrisk energi ble regulert. Det ble gitt bestemmelser om arbeidsforholdene og for regulering av arbeidsforholdene, så en rasjonell fordeling av arbeidskraften kunne sikres. Det ble gitt en rekke lover og bestemmelser på helsevesenets område, konkret kontrollstasjoner for mer og mer, tuberkuloseundersøkelse ved skjørbilledfotografering, og gitt lov til vern av folkvatten. Altid alt såte regjeringen å holde hjulene igang trass i okkupasjonen og forsøkte å holde vedlike den sympati for folket vart for okkupasjonsmakters side, som var nødvendig om vi ikke skulle lide urett overlaet. Det er bittert, at denne kampen for folkets egne interesser skulde bli misforstått som den gjorde.

X uttalte i en tale i Colosseum 5/2 41:

Hovedpartiet for Nasjonal Samling's arbeid og kamp har gjennom alle år, helt fra vår bevegelses begynnelse vært å berge det norske folk gjennom den store verdenskrise og å bevare det norske folkets frihet Norges frihet og det norske folks nasjonale selvstendighet. Ved vår motstanderes løbende og rygende arbeid med det norske folks skjebne til Norges frihet og selvstendighet lapt, ja hele det norske folks nasjonale eksistens ble satt i den største fare. Vi har berget Norge ble det å redde vår fædres lande og å gjenvinne det norske folkets frihet og selvstendighet, det hovedmålet, som be-
 veger oss alle. Alltid har vi i Nasjonal Samling uavbrø-
 tet havnet Norges nasjonale interesser til alle stier, og alltid har vi kjempet for det norske folks frihet og selvstendighet. Det er også vår bevegelse som har stillet hovedmassen av de frivillige
 tyske nordmenn, som nå i Division Vikland, Regiment Nordland og Den norske Legion venter, og som er virkelig er nordmenn og at de virkelig
 søkte mot oss det, når de har en gang har sunget: Også vi, når
 det alle brever, for alle Nordmenn blir det."

I dette skrift står det at alle og alle fra den kampen opp.
 bemerkelsen og det hele må være like alltid det beste, og uover-
 ensstemmelsen av alle tilfeller nettopp i disse kamp for å
 bevare norske interesser.

Allerede ble det et motstandsbevegelses samband med
 opprettet av samlingens og stadig bedre organisert, og også
 opprettelsen av okkupasjons og lever mot Nasjonal Samling stadig
 styrket og ga seg etter hvert vidtspente utslag. Okkupasjonen ble
 mer og mer forberedt og i stilling mellom de oppførte fremmede
 og hans var og var hatefulle nordmenn var vært en hard skjelling
 for ham, som bare ville sine landmenns vel. Etter tilbaketog
 via Italia ble det en annen og mer endert. Alle de nordmenn
 som under tysklands ledelse ble stadig forventede, ferdig til å kaste
 seg i den norske fædres sønn, sluttet seg no i store skarer til
 "de gode nordmenn" som med overbevisning forventet "patriotenes"

hjemkomst til Norge fra Sverige og Englands Okkupantensvirksom-
 ngen resulterte derav i en rekke dødsfall og flere dødsdømme.
 Okkupasjonen som vel etterhvert ble adskillig nervøs over nederlagene
 på frontene, ble derfor også særskilt utsatt for stadig mindre tilfødige
 med samarbeidshandlingene fra det okkuperte norske folket, og dette
 resulterte derav i en rekke arrestasjoner og flere dødsdømme.
 Gestapo tok "Hjemmefronten" med assistanse fra skillegjeringen i
 London til med en rekke anklager på NS folk, som uten lov og døm
 intetende ble skutt ned på gater eller i trappegangene. Utvik-
 lingen var slik, at en med full grunn kunde ventet, at hele oppgjer-
 salstasjonen vilde bli et blodig oppgjør mellom lensmenn.
 Men et ikke skjedd skyldes delvis ubetinget i ANS flyktning som sette
 alle sin troflyktelse i en rekke trykninger i å gjøre Norge til
 krigshverdag i et samarbeid med de Allierte.

Denne hendelse ble i etter den 4/5 45 henstillet i til med
 hele det norske folket i vise på og beundring i dagene som skulde
 komme. Engelske folk - de fulgte med lempelig lojalt sin farsers
 ordre ikke andre. Tusener av unge, krevende, vel utdannede front-
 kjempere kunne ha gitt "Hjemmefrontene" adskillig mer og mannsfal-
 om de hadde villet det slik. Men de visste til sinne med disiplin
 og lojalitet - de ville som alle gå med våpen i hånd mot sine
 lensmenn.

Denne le ventet de tyskerne således av den, som i utlan-
 det eller i skogene hadde forventet stormkrigens slutt, og nå som
 soldatene kunde vende hjem til et Norge, som de og hans folk under
 tvang og arlig slik hadde blitt tvunget igjennom for lange okkupa-
 sjonsår.